క్ర.సం: 74797

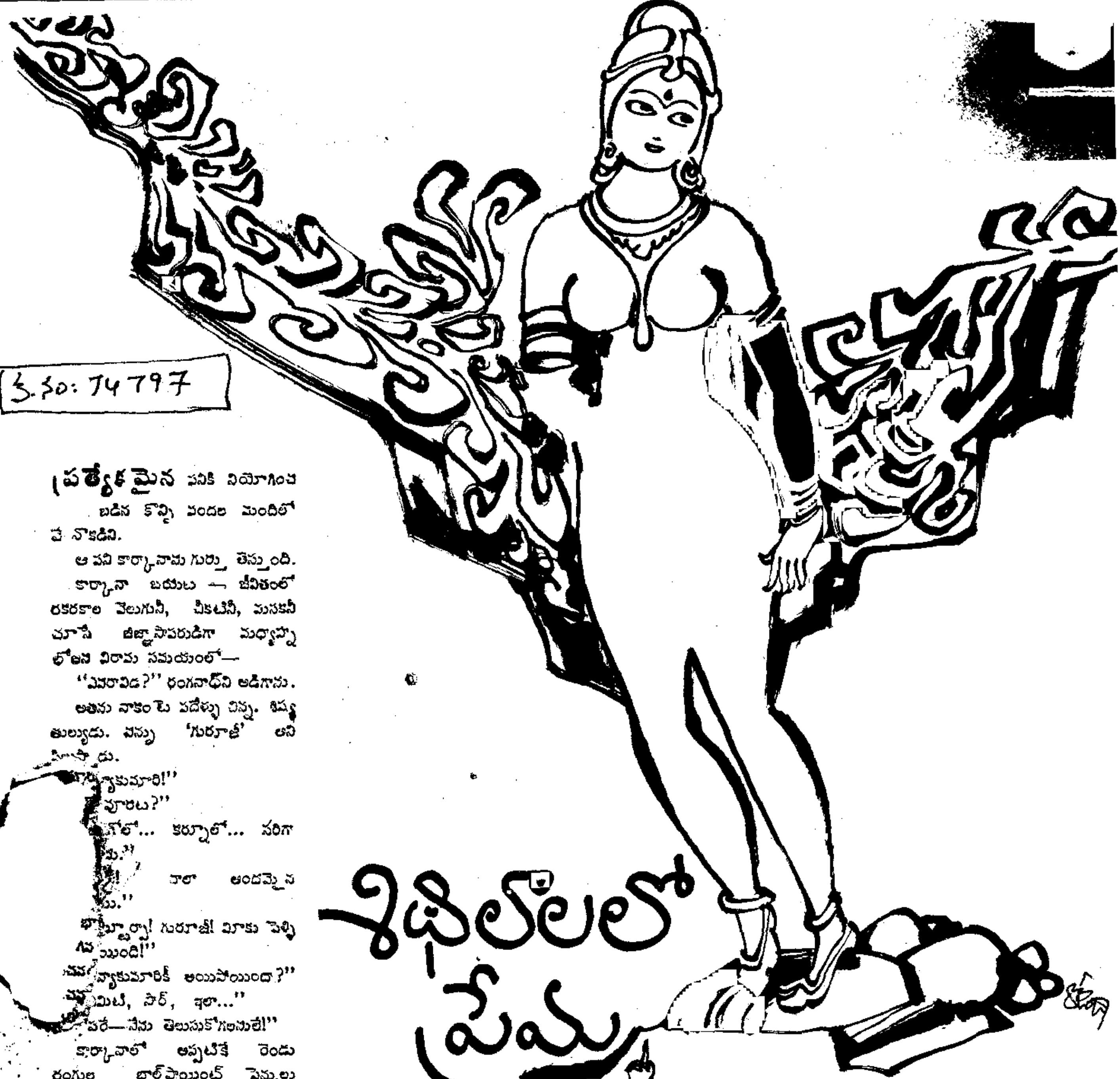

శిథిలాలలో ప్రేమ

-డా॥ వి. వి. బి. రామారావు

ప్రత్యేకమైన పనికి నియోగించ బడిన కొన్ని వందల మందిలో నే నొకడిని.

ఆ పని కార్ఖానాను గుర్తు తెస్తుంది.

కార్ఖానా బయట — జీవితంలో రకరకాల వెలుగునీ, చీకటినీ, మసకనీ చూసే జిజ్ఞాసాపరుడిగా మధ్యాహ్న భోజన విరామ సమయంలో—

"ఎవరావిడ?" రంగనాథ్‌ని అడిగాను.

అతను నాకంటె పదేళ్ళు చిన్న. శిష్య తుల్యుడు. నన్ను 'గురూజీ' అని ...స్తాడు.

"...న్యాకుమారి!"

"...వూరట?"

"...గోలో... కర్నూలో... సరిగా ...ను."

"...! చాలా అందమైన ...ను."

"...ర్యా! గురూజీ! మీకు పెళ్ళి ...యింది!"

"...న్యాకుమారికి అయిపోయిందా?"

"...మిటి, సార్, ఇలా..."

"సరే—నేను తెలుసుకోగలనులే!"

కార్ఖానాలో అప్పటికే రెండు రంగుల బాల్‌పాయింట్ పెన్నులు ప్రభుత్వ కాగితాలమీద కదం తొక్కుతున్నాయి. లోపలికి వెళ్ళాలి.

"మరేం అనుకోకండి. ఎందుకు ఇన్ని ప్రశ్నలు?"

"చిన్నవాడివి. సౌందర్యలాలస ఉంటే చుట్టూ సౌందర్యమే... దానిని ఆస్వాదించటమంటే మొత్తకగా అనుభవించా లనుకోడం కాదు...ఇక వెళదామా?"

"గుడ్ ఆఫ్టర్‌నూన్! మీట్ మై ఫ్రెండ్!" నా పేరు చెప్పి నన్ను అతినికి పరిచయం చేశాడు రంగనాథ్. అలా వెనక... "మై ఫ్రెండ్...మిస్ కన్యాకుమారి!" అతను పరిచయం చేశాడు.

పరిచయాలు అైపోయాయి.

"మీ నవల మొదటినుంచి చివరి వరకు చదివాను!" ఆమె చటుక్కున అంది.

నాకు వెయ్యకూడనిది వేసింది—సిగ్గు.

"కొన్ని అక్కడా అక్కడా చదువుతావా?" క్రాంతికుమార్ అడిగాడు.

"మీరి నవల సీరియల్‌గా వచ్చింది. ఒక భాగం కూడా తప్పకుండా చదివా నని చెబుతున్నా! సర్! సుందరి చాలా అందంగా ఉంటుందా? ఆమెను మరచి పోలేకపోతున్నాను."

"టీ తీసుకో!" క్రాంతికుమార్ టీ కప్పు తీసుకొచ్చాడు.

"మేం గోల్కొండ వెళుతున్నాం!"

"మా పేర్లు ఇచ్చాడు రంగనాథ్."

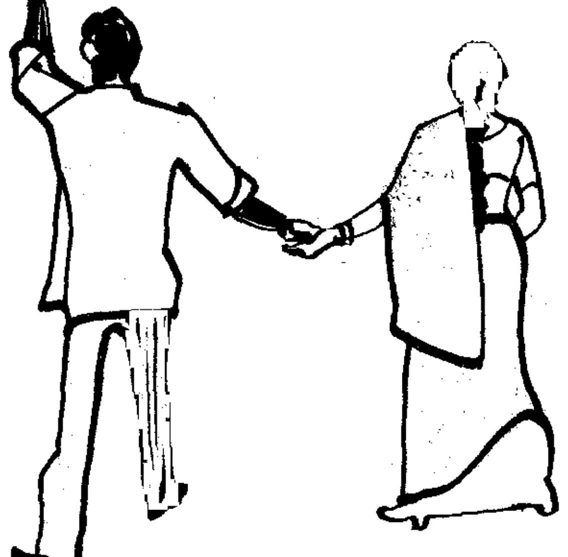

ఖమరేం మంచి కంపెనీ..." ఆమె కళ్ళలో మెరుపు.

"కమాన్, కుమారీ! చెట్టుకింద కూచుందాం." ఆమె అతని వెనకాలే వెళ్ళిపోయింది.

"క్రాంతికుమార్ నీకు తెలుసా?" నేను రంగనాథ్‌ని అడిగాను.

"మా సీనియర్. డెబ్బై నాలుగు బ్యాచి."

నేను సిగరెట్టు కోసం తడుముకుంటూ ఉంటే రంగనాథ్ ఇచ్చాడు. సిగరెట్టు కంపెనీ ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ గుర్తొస్తుంది. ఒకరికోసం ఒకరు తయారు చెయ్యబడిన జంట—'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్'.

"లేవండి, సార్!" రంగనాథ్ నన్ను ఊహల్లో కుదిపి లేపాడు. గోల్కొండ ఖిల్లా వచ్చేసింది.

ఇద్దరేసి, ముగ్గురేసి ముందుకు నడుస్తున్నారు.

దర్వాజా దగ్గర చప్పట్లు కొడితే దూరంగా కొండమీద మెషిన్ గన్ మోతలా వినపడుతోంది శబ్దం.

ఎందుకో తాళంకప్ప జ్ఞాపకం వచ్చింది. మధ్యయుగంలో పాతివ్రత్య పటకాలకి తాళంకప్పలు వేసేవారట. ఏవేవో భద్రతా చర్యలు...

"గుడ్‌మార్నింగ్, సర్! మీతో కలిసి రావచ్చా?" కన్యాకుమారి అడిగింది.

"ఇది రంగ్ మహల్. నవాబు జనానాలోని బీబీలు, బేగమ్‌లు ఇక్కడ ఈ కొలనులో జలకాలాడే వారట."

నీరు ఇగిరిపోయిన కొలనుముందు క్రాంతికుమార్, కన్యాకుమారి...

శిథిలాల మధ్య ఈ దయనీయమైన అవస్థను తప్పించుకోడానికి శాపవశుల్లా ప్రయత్నిస్తూ నిటారుగా నిలబడింది ఆ మహల్.

పడిపోతున్న యౌవనాన్ని బిగపట్టి పంచె పెట్టుకోడానికి ప్రయాసపడే మనిషి, తక్షణ గుర్తు కొచ్చింది.

అంతేనాడు. మరొకటి గుర్తు కొచ్చింది.

"సర్, ట్రంక్‌కాల్! రామారావ్ గారు మీరేనా?"

"నాకు ట్రంక్‌కాలా? ఎక్కడ నుంచి?" లేచి గద్దంమీదనుంచి ఎత్తి అడిగాను.

"బెంగుళూరు."

గుండె దడదడ లాడుతుండగా పరిగెత్తాను.

"హలో! రావ్ హియర్... ఎవరది?"

"చాల్లేండి బడాయి! మూడు రోజులై ఉత్తరం లేదు. ఎందుకట అబ్బాయిగారికి అంత కోపం?"

ఆమె మాటలు అందరూ వింటున్నారన్న భ్రాంతితో... భయంతో... సిగ్గుతో ఒళ్ళు చచ్చిపోయింది. చుట్టూ చూశాను.

"ఉత్తరం రాయలేదు. తీరిక లేదు. కార్డైనా!"

"వై! అబద్ధం! పచ్చి అబద్ధం... బండ అబద్ధం!"

"అయితే మాత్రం... టెలిఫోన్..."

"రెండున్నర గంటలై వెయిట్ చేస్తున్నా. మా ప్రొఫెసర్ ఇంటినుంచి... వాళ్ళకు తెలుగు రాదులెండి."

"యూ ఫూల్!"

"మీరు అలాగే అంటారు. మీరు కోపంగా రాసిన ఉత్తరం అందింది. తరువాత నిజంగానే రాయడం మానేశారు. నాకు బెంగ...నేను బయలుదేరుతున్నా. రేపు సాయంకాలం...కాచిగూడా చేరేసరికి ఆరున్నరవుతుందట."

"రియలీ! కానీ, ఏయ్, రాణి నా కలీగ్స్..."

"యూజ్ యువర్ బ్రెయిన్స్!"

"మన వూరువాళ్ళోయ్! వాళ్ళ ఇంటిదగ్గర..."

"మీ ఆవిడతో చెప్పేస్తారు! సర్ నేమా ఆడదాన్ని. మీరు కాదు. ప్లీజ్ ఎక్స్‌టెండ్... అబ్బ! ఇదొక గొడవ. వాళ్ళ పొమ్మ పోయినట్టు అరుస్తారు ఈ ఆపరేటర్లు. మహాప్రభో, అక్కడున్నారా?"

"ఆఁ! ఇక పెట్టెయ్యనా?"

"అంటే, ఇంతసేపూ ఇక్కడ...నేను ఏం మాట్లాడరేం?"

"ఏం మాట్లాడను?"

"కోపం పోయిందా?"

"నిజంగా వచ్చిందనుకున్నావా?"

"మరి అనుకోనా? ఆ ఉత్తరం చదివితే నాకు చచ్చే ఏడుపు వచ్చింది. ఉన్ని కృష్ణన్, గ్రేస్ అంతా చుట్టూ మూగేశారు, ఏమైందంటూ. ఏం చెప్పను, బాబూ! మీ కోపం నను ఇంటో చూపించండి కాని..."

"మళ్ళీ ఏడ్పేసేటట్టున్నావ్! యూ సిల్లీ, ఇక ఫోన్ బిల్ పెంచకు. నాకు కోపంలేదు. స్టేషన్‌కువస్తా. పెట్టేస్తా నై!"

"బెంగుళూరులో మీ వాళ్ళెవ రున్నారు?" ఒక సహోద్యోగి ఆరా తియ్యబోయాడు.

"రామారావ్ పేరుతో వచ్చిన చిక్కు ప్రతి పదిమందికీ ఒకడుంటాడేమో! సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో ఓ రామారావ్‌కి ఆ కాల్!"

ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద హడావుడిగా తిరుగుతున్నాను. రైలొచ్చి మూడు నిమిషాలైంది. రాణి జాడ లేదు.

"ఏమండీ!" రాణి గొంతు.

స్వెట్టర్, మఫ్లర్...అంతా పూలు. "పూల బంతిలా ఉన్నావు!" అన్నాను. రూముకెళ్ళాక 'వెలుగుబంటిలా ఉన్నావు' అన్నాను. రాణి రక్కేసింది. చాలాసేపు నవ్వుకున్నాం.

గోల్కొండ వెళ్ళాం. రామదాసు బందిఖానా, రామాలయం—ఆ ఎత్తులు ఎలా ఎక్కేవారో! నాకు పిక్కలూ, తొడలూ నొప్పులెడుతున్నాయి. సాయంకాలంవరకూ తిరిగాం. రాణికి అలసట ఉండదు.

"కాళ్ళు పీకుతున్నాయి!"

"పురిటికి వస్తావుగా!" నాలో ఏదో దుష్టశక్తి నన్ను ప్రేరేపించింది. ఆరాధనలోని స్త్రీకి సహనం అపరిమితం.

"ఇక నిద్రపోండి! అలిసి పోయారు."

ఆ గొంతులో కన్నీళ్ళు—ఆవేదన—ఆక్రోశం— ఆ క్షణంలో వినరాలేదు. ఇప్పుడు మరపు రావడమూ లేదు.

రెండు రోజులు—రెండు వసంతాలు—రెండు జీవితకాలాలు నాకు మధువు పంచి ఇచ్చి రాణి రైలెక్కి పోయింది... నేనే ఎక్కించేశాను.

"మీ ముఖంలో ఏమిటో ఆ తళతళలు?"

రూమ్‌కి వచ్చాక అడిగా డొకతను.

క్రాంతికుమార్ ముఖంలోని తళుకులు ఆ కోపంలోవేనా? ఆ చంద్రోదయాలేనా అక్కడ నెత్తావులు గుబాళిస్తున్నాయి?

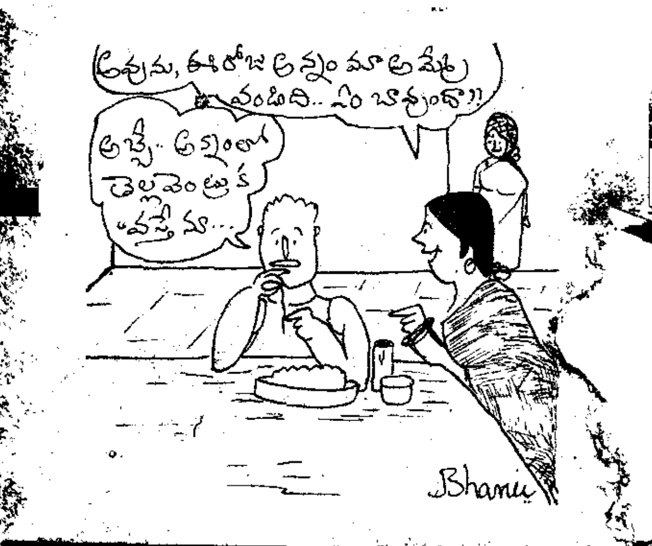

"పట్టనా?"

ఆమె పెదవులమీద చెయ్యి వేశాను. నా వేళ్ళు ఆమె గుప్పెట్లో దాచుకుంది చాలాసేపు.

"ఏమండీ! మీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి! అందుకే వచ్చాను. మీ కోపం, మీ తాపం ఉత్తరాల్లో తట్టుకోలేను."

నాకు కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. "ఏమిటో అంత ముఖ్యం?" ఆమె నుదుట వేలితో గిరులు గీస్తూ అడిగాను.

"బొట్టు చెరిపేస్తున్నారా?"

"నో! నో!" పెదవులతో ఆమె నుదుట...ఆమె కొంత కాలం మైమరిచి పోయింది. ఆమె చెప్పబోయే దేమిటో తెలుసుకోలేనంత మూర్ఖుడిని కాను.

"మా వాళ్ళు నాకు సంబంధం చూశారు!"

"ఇక్కడ పన్నీటి స్నానాలు చేసే వారట!"

"ఇప్పుడు అక్కడ వాసన చూడకు!" అంటున్నాడు క్రాంతి.

"పురిటికి వస్తావుగా!" అంటున్నాను నేను.

"బొట్టు చెరిపేస్తున్నారా?" అంటూంది రాణి.

నా మనసులో ఆలోచన—"యూ ఫూల్! క్రాంతికుమార్! ఆమె నిన్ను ఆరాధిస్తోంది. ఆమె కళ్ళు చూస్తే తెలియడం లేదా? సిల్లీ ఫెలో! ఏ స్త్రీ అయినా ఆరాధనని జీవితంలో ఒకే ఒకసారి, ఒకే ఒక్క పురుషుడికి ఇవ్వగలదు! టికెట్— టికెట్ ఫర్ ఆల్ టైమ్స్. అందబోతున్న మధుకలశాన్ని చేయి జారవిడుచుకోకు!"

బాధ పడడం లోని విలువ, దాని లోతులు తెలుసుకున్న మనిషే ఆ బాధను నిరోధించడానికి ఉపాయాన్ని సూచించ గలడేమో!

ఆమెను ముట్టుకో కుండానే క్రాంతి కుమార్ ఆమెను లాక్కు పోయాడు.

గుండెలో ఏదో వెలితి—వైరాగ్యం.

హార్మ్యాలూ, విలాస భవనాలూ, రాచనగరులూ రాళ్ళ కుప్పలుగా మిగిలి పోయాయి.

శిధిల ప్రేమ శకలాలు గాజు పెంకుల్లా గుండెలో గుచ్చుకుంటున్నాయి. గుండెలో నుంచి రక్తమూ, కళ్ళలో నుంచి నీళ్ళూ బయటకు చిప్పిల్లినై. లోపల ఇమడవు—ప్రేమికుల నరక మంటే ఇదేనేమో!

క్రాంతికుమార్‌కు సలహా ఇవ్వలేక పోయాను. పిరికివాడిని. పోగొట్టుకున్న తరవాత పోగొట్టుకున్నదాని విలువ కళ్ళ ముందుకు వచ్చి వెక్కిరిస్తోంది.

రాణి మనసు లోని ఆరాటం ఆ నాడు అర్థం చేసుకో లేకపోయాను. మనసారా తనని ఆశీర్వదించమని ఆ మూగ మనసు ఆరాటం.

జీవితాంతం ఆమెను నా దాన్నిగా చేసుకోలేనని రాణికీ తెలుసు. ఆమె నన్ను ... చెయ్యలేదు. నన్ను నేను ... గం చేసుకోలేదు.

... శిధిలాలకు కారకు లెవరు? ... కాదు—నేను కాదు—నా భార్య ... నే నెవరినీ అర్థం చేసుకో ... యినా వారిద్దరూ నన్ను అర్థం ... న్నారు.

... అందుకే ఆరాధించే స్త్రీకి సహనం ... అని పునరుక్తి దోషం ... కుండా మళ్ళీ అంటున్నాను.

కన్యాకుమారి రామాలయంలో శిరస్సు వంచి చేతులు జోడిస్తోంది.

"నాకు పిచ్చి నమ్మకాలు లేవు." క్రాంతి అంటున్నాడు.

మగవాడి అహంకారం ఎంత విక్షతంగా ఉంటుంది! ఆ అసహ్యకరమైన లక్షణాన్ని తట్టుకోగలిగి నందుకు గానే స్త్రీ మూర్తి అంత పవిత్రంగా రూపొందించ బడిందేమో!

లైంగికానందమే పరమార్థమనుకునే మగాడు తాను ఆరాధించే స్త్రీ ఎత్తుకి ఎదగడానికి ఎన్ని వేల సంవత్సరాలు పడుతుందో!

"గురూజీ! కన్యాకుమారి గురించి ఆలోచిస్తున్నారా?"

"లేదు. స్త్రీ ఔన్నత్యం తెలుసు కోడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాను."

"దాని ఔన్నత్యం కనబడుతూనే ఉంది."

"డోన్ట్ బి ఎ బ్రూట్! ఆమె ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకో లేదో?"

"పెళ్ళెందుకురా, పెదబాబూ!" ముతక సామెత పాడేడు నేను జూనియర్ అని పిలిచే రంగనాధ్.

ఎంత జుగుప్సాకరమైన భావన! సిగరెట్టు వెలిగించుకున్నాను. దుర్గంధానికి అక్కడికి అదే విరుగుడు.

"లంచ్‌కి పిలుస్తున్నారు!"

నా కుడిపక్క కన్యాకుమారి, ఎడమ పక్క జూనియర్.

"సుందరిని మీరు ఒకసారి గోల్కొండ తీసుకొచ్చారు కదూ!" స్వీటు ముని పంట కొరుకుతూ అడిగింది కన్యాకుమారి.

అలాంటి చిక్కు పరిస్థితుల్లో మౌనమే శరణ్యం. అది మనసులో లేని లోతుల్ని ఇతరులకు స్ఫురింప చెయ్యగలదు.

జూనియర్ నవ్వాడు.

"మళ్ళీ సుందరి పునర్దర్శనం ఎప్పుడో?"

"నా శరీర వ్యవస్థ మంచి సుందరిని విసర్జించుకున్నాను ..."

"మీకు మీరే హాని చేసుకుం టున్నారు!"

ఆమె అంత సూటిగా విషయాన్ని వెల్లడించగల దనుకోలేదు. ఏదో అడగాలని, అర్థం కానట్లు నటిస్తూ అడిగాను. "వై? ఎలాగ?"

"ఇదేనా భోజనం చేసే తీరు! మీకు సుందరిని జ్ఞాపకం చెయ్యడం పొరపాటై పోయింది."

సెన్సిటివ్ గర్ల్! సుందరిని ఆమె నాకు జ్ఞాపకం చేశా ననుకుంటోంది.

ఏదో అద్భుతమైన కలను, అపురూపంగా పునర్జీవించగలిగిన నాకు కన్యాకుమారి మళ్ళీ నాలుగేళ్ళ తరవాత

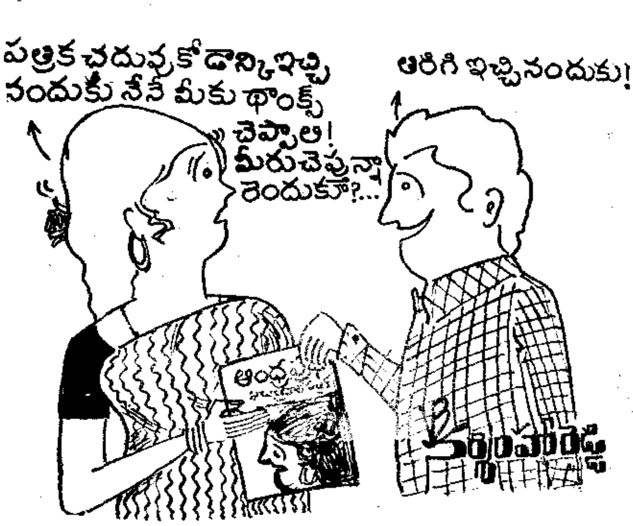

"అజంతా శిల్ప సుందరిని ఇక్కడి కెందుకు నడిపించు కొచ్చారు?"

నేను తేరుకున్నాను. "యూ ఆర్ ఎ క్లెవర్ రీడర్!"

"నన్ను పొగిడే మాట మార్చకండి. సుందరిలో ఏదో చెప్పలేని అందం ఏమాత్రం ఆలోచనతో చదివినా ప్రతి రచనలోనూ ఆమె సాక్షాత్కరిస్తుంది. అదే మీ రచనంలోని అందం."

"అదే అవగుణమని నా భార్య అంటుంది. ఎవరి ఇష్టం వాళ్ళది."

"రచయిత భార్యగా జీవించడం బిగువు తాటి మీద నడకేమో! డిఫికల్ట్ టైట్ రోప్ వాకింగ్ కదూ!" నా వాక్యానికి టీక చెప్పబోయింది ఆమె.

"భోజనం దగ్గర సాహిత్య చర్చా?"

తారసిల్లింది—వరంగల్‌లో.

ఈ సారు నా పక్క రంగనాధ్ లేడు. మరో జూనియర్ వచ్చాడు.

"ఈయన మా గురూజీ! 'సుప్రసిద్ధ' అనను కాని ఎ కాంప్లెక్స్ నావెలిస్ట్!" నన్ను పరిచయం చేశాడు కన్యాకుమారికి.

ఆమె పకపకా నవ్వేసింది. జూనియర్ తెల్లముఖం వేశాడు.

"రామప్ప దేవాలయంలో శిల్పసంపద చూడకుండా వెళ్ళిపోవడం అమానుషం. కేవలం మిల్లులో పనిచేయడమే జన్మకి సార్థకత కాదు!"

అబ్బురంగా మనసున్న ఒక ప్రభుత్వోద్యోగి బస్సులు కుదిర్చాడు. మూర్ఖులను ప్రాధేయపడకుండా వాళ్ళు కోరే పనివేళకు తిరిగి రావచ్చన్నాడు.

"చూశారా ఎంత పొగరో దానికి! నన్ను చూసి వెనుదిరిగి పోయింది."

నేను తల తిప్పకుండానే ఆ విసురు కన్యాకుమారి మీదనేనని గ్రహించాను.

"నిన్ను చూసిన, నీకు నచ్చిన ప్రతి యువతి నీతో ప్రేమలో పడిందన్న భావన షేక్స్‌పియర్ మనకి అందించిన మాల్ వోలియోకే చెల్లింది. మనం అందరం ఒక్కొక్కడు కాకపోతే మరో మూర్ఖుడైనా మాల్ వోలియోలమే ... నిన్ను ఇంకా పొగరు ఉంది."

"కన్యాకుమారి వస్తోందట రామప్ప గుడికి."

"హాహా! అలాగా!" నాకు ఉక్రోషం వచ్చిపోయింది. ఆమె వ్యక్తిత్వం తాన్ని మరిచిపోతే పిచ్చివాడనే అనుకు తాయో, తమింపారే మిగిలేదేమో!

కేకలు వేసే మామూలు మాటలు వెగటు పుట్టిస్తాయి. మేం, జూనియర్ గెస్ట్ హౌసుకి ఆనుకున్న ఆలయం లోకి వెళ్ళాం. స్విచ్ లైట్లు వెలిగించాను.

లోపల బుగ్గి తప్ప మరేం లేదు. విధి విక్షేపాలు అక్కడనేనని తెలుసుకున్నా రంతే.

చీకటిలోనుంచి వెలుగులోకి వచ్చే సరికి ఎదురుగా నంది వెనుక కన్యాకుమారి! "మీరూ వచ్చారా?"

ఎందుకో నా కళ్ళకు చటుక్కున రాణి కనపడింది. నా గుండె లయ తప్పింది.

'క్రాంతికుమార్ రాలేదా' అని అడగబోయి ఎంతో కష్టంతో పెదవి జారనున్న ప్రశ్నను నిగ్రహించుకుని పెదవి పట్టుకున్నాను.

జూనియర్ ముందు కనపడుతున్న గుంపులో కలిసిపోయాడు, రామప్ప సరస్సు మీద సూర్యోదయ కిరణాలను చూడడానికేమో!

"మొన్న వరంగల్ జిల్లాకు వెళ్ళాను ఆడవాళ్ళతో. మీరు అక్కడ తారసిల్లుతా రనుకున్నాను."

"స్వయంభు: — పాతకోట ... మేం వచ్చిన రెండవ రోజునే చూశాం. ఆ తోరణాల మధ్య, ఆ శిధిలాలలో నాకు దుఃఖం ఆగలేదు. అక్కడ ఆలయంలో నంది చూశారా? మనం ఎటు తిరిగితే అటు—మన వంకే చూస్తున్నట్లు ఉంటుంది. నేనూ గుర్తించలేదు. ఎవరో పుణ్యాత్ముడు అది నా దృష్టికి తెచ్చాడు ... పురోభివృద్ధి అంటూ ఈ కళ లన్నిటికీ ఎంత దూరంగా పోతున్నామో నన్ను తపన మనకు లేదు. రండి, వెళదాం..."

బస్సు రామప్పగుడి వద్ద ఆగింది.

మేము బస్సు దిగాము. కన్యాకుమారి నా దగ్గరకు వచ్చింది.

తీరికగా గుడి బయట శిల్పసౌందర్యాన్ని చూస్తూ అలా ప్రదక్షిణలు చేస్తున్నాం.

పేదకి పెన్నిధి దొరికితే మణులేవో, మరకతాలేవో తెలుసుకోలేక రత్న రాసుల్ని నెత్తిమీద నుంచి పోసుకుని ఆనందంలో బిలకా లాడతాడు.

అదే నా స్థితి. ఒకొక్క ప్రదక్షిణలో ఒకొక్క ఎత్తు చూస్తున్నాం. మదని కలూ, నాగినులూ, దేవతలూ—కళ్ళు చెదిరి పోతున్నాయి.

ఒక దగ్గర ఆగిపోయాము. మెడ కిందకు దింపకుండా అలా మైమరిచి చూస్తున్నాను.

ఆ శిల్ప సుందరి వివస్త్ర—నగ్నంగా ఉన్నాదన్న భావన లేని కారణాన్నేమో ఆమె ముఖంలో ఏం శోభ! ఏం తళుకులు!

శృంగారభావం ఆమె ముఖంలో చిందులేస్తోంది.

ఏ రసికుని సన్నిధి లోనో...ఆమె ఆ కించిత్ ఆచ్ఛాదన...

ఎవరో రాక్షసుడు ఆ చేతిని—అర చేతిని— మోచేతిని పగలగొట్టాడు.

ఏం కనపడింది? నా రనుకున్న అందం కాదు. ఆచ్ఛాదనగా వేసుకున్న అరచెయ్యి కింద శిల్పి ఏం చెక్కగలడు? చేతి కింద ఉన్నది శిలే!

స్త్రీ సౌందర్య రహస్యాన్ని—జీవిత మాధుర్యాన్ని ఎంతో తెలివిగా శిల్పి సాక్షాత్కరింప చేశాడు. ఆచ్ఛాదనలోనే ఉంది ఉండాల్సినదీ, ఉన్నదీ అంతా.

గుప్పిడి విప్పితే ఏముంటుంది! అదే సౌందర్య మర్మం.

కీచకులకూ, పాషండులకూ సౌందర్యోపాసనా, రసాస్వాదనా తెలుస్తాయా!

శిల్పసుందరి నా వంక అదోలా చూస్తోంది. నా వంకే కాదు, అందరి వంకా.

ప్రియుని సన్నిధిలో తన శృంగార హేలను మూడవ కంటివాడు చూస్తే ఎలా సిగ్గు పడుతుందో అలానే సిగ్గు పడుతూంది.

ఆమె చూపులో మార్పు? కాల క్రమేణా సౌందర్య హంతకుల చేత పడి తరవాత ఆమె చూపులో మార్పు వచ్చిందేమో!

కాని ఆ నాగిని మనల్ని చూసి ఏవగించుకుంటూందనలేం.

ఏవగింపూ, ద్వేషమూ అవగాహనా లోపానికి నిదర్శనాలేమో! ఆమె మనల్ని చూసి జాలి పడుతూందేమో! లేదా ఆ జాలి తన మీద తనకే వేస్తుంటే ...ళ్ళలో ఆ భావన వచ్చిందా?

సన్నగా ఎక్కడినుంచో రోదన.

ఛళ్ళున ప్రస్తుతం లోకి మేల్కొన్నాను.

రాతి మండపంలో కన్యాకుమారి చీర చెంగులోకి వెక్కుతూంది. ఆలయం చూడవచ్చిన మా వాళ్ళు నగ్న సుందరు లందరినీ గబగబా చుట్టేసి వెళ్ళి చెదరై పోయారు.

"క్షమించండి! మిమ్మల్ని... ఆ శిల్పం..." ఏమనాలో, ఏమంటున్నానో తెలియకుండా మాట్లాడేస్తున్నాను.

ఆమె లేచి నుంచుంది. కళ్ళు తుడుచుకుంది.

అంత తొందరగా తెప్పరిల్లుకో గలగడం ఆడవాళ్ళకే చెల్లింది.

"సారీ! ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చింది. మీ సుందరి ఈ పరిసరాల్లో పునర్దర్శనం ఇస్తుందని పాఠకురాలిగా నే ననుకో

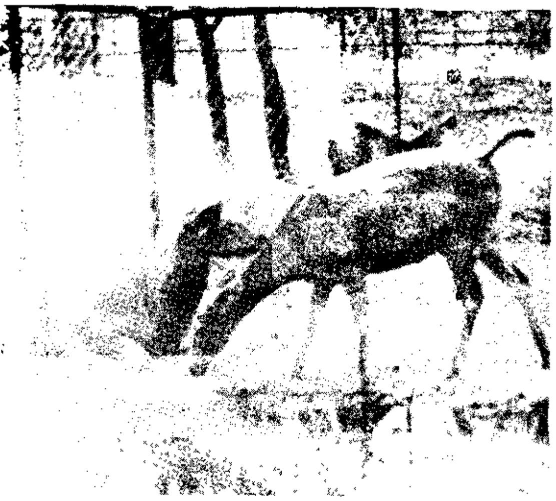

చిత్రం — ఓ. ప్రకాశం

వచ్చా?"

దుఃఖంలో మంచి తెప్పరిల్లుకున్న మగువ ఇంత ప్రశ్న వేస్తుందని నేను వూహించలేదు.

"సుందరి? ... ఆ రాణీయా?" అనుకోకుండా బయట పడిపోయాను.

నా ముఖం సిగ్గుతో మండిపోతూంది. చేతులూ వణుకుతున్నాయి. తడబడుతూ సిగరెట్టు ముట్టించుకున్నాను. పొగ మింగడంతో పలకమారిపోయాను. ఉక్కిరి బిక్కిరి...

"మీది చాలా సున్నితమైన మనసు" అనబోయాను. చెప్పబోయాను.

"శిల్ప సుందరిని చూస్తూ మైమరిచి పోయాను. పదండి, వెళదాం."

ఆమె ఏదో చెప్పాలని ఆరాట పడుతూందా? లేదా చెప్పాలని ఆరాట పడు

తున్నది నేనా?

"కాకతి రుద్రమ ఈ ఆలయ నిర్మాణం స్వయంగా పర్యవేక్షించిందట!"

"ప్రతి అద్భుతమైన సృష్టి వెనకా, శిలాఖండం వెనకా ఒక స్త్రీ మూర్తి ఉంటుంది. కొంచెం టీ తాగుదామా?"

"నేను రాను."

"పోనీ, ఇక్కడికే తెప్పిస్తా." నేను గబగబా బయటకు వచ్చి టీ కుర్రాడికి చెప్పాను. మా బస్సు వెనకాలే గుడి దగ్గరలో టీ దుకాణం వచ్చిండ.

ఇద్దరం ఆలయ ప్రాంగణంలో చతికిలబడ్డాం.

టీ తాగేసింది కన్యాకుమారి.

"మీరు అడగరు. నాకు తెలుసు." ప్రశ్నించబడడానికి ఇదే ఆహ్వానమైనా నేను మౌనవ ముద్రే వేశాను.

ఒక్క లిప్తలో ఉప్పెన బద్దలైంది.

"క్రాంతికుమార్ పెళ్ళి చేసేసుకున్నాడు." ఆమె తల దించుకుని అంది. ఇక మౌనం కృతకంగా, క్రూరంగా ఉంటుంది. "ఇక్కడికి రాలేదేం?"

"నేను వస్తున్నానని..."

"శిథిలాలలోనూ ఒక అందం ఉంది. అందుకే ఆ కవి మధురాతి మధురమైన కథనాలు విచారకరమైన ఆలోచనలు చెప్పేవా డన్నాడు."

"నిజంగా తనదాకా వచ్చినప్పుడు ఈ తాత్త్విక చింతన ఉంటుందా? ఉండ గలదా?" ఆమె గొంతులో ఉక్రోషం.

"బతకాలి కాబట్టి ఆ ఆలోచనా సరళి అలవరుచుకోవాలి!" అనేసి ఒక క్షణం తరవాత తల ఎత్తి ఆమె కళ్ళలోకి చూశాను.

నా వంకే తదేకంగా చూస్తోంది ఆమె.

నాకు సిగ్గు వెయ్యలేదు—భయం వేసింది.

"మీరు... మీరు... యూ ఆర్ గ్రేట్!"

నేను లేచి నుంచున్నాను. ఆమెకు చెయ్యి అందించాను. ఆ వూతతో ఆమె లేచి నిలబడింది.

"గురాజీ!"

జూనియర్ అల్లంత దూరాన ఆగి పోయాడు. అతను చూశా ననుకుంటున్న దేమిటో నాకు తెలుసు.

"కమాన్, లెట్స్ గో! బస్సు బయలు దేరుతుందట!"

"ఫరవాలేదు. ఒక్క అయిదు నిమిషాలలో మిమ్మల్ని కలుస్తా!" కన్యాకుమారి జూనియర్ వంక చూడకుండా నా చేతిని ఆమె చేతిలోకి తీసుకుని మలుపు తిరిగింది.

నాకు వెనక్కి చూడాలనిపించలేదు.

"అదో బజారు మనిషి. ఆ క్రాంతి గాడితోనూ ఇలాగే తిరిగింది. ఒకొక్క క్యాంపులో ఒక్కొక్కడిని పడుతుంది!" ఎవరో అంటున్నారు.

కన్యాకుమారి ఆ మాటలు విందా?

శివలింగం ఎదుట నేను చేతులు జోడిస్తుండగా నన్ను అడిగింది: "కాకతి రుద్రమకీ, శిల్పాచార్యుడికీ సంబంధం ఉందని మీరు నమ్ముతారా?"

"నమ్మను. ఉందని రుజువు చెయ్యగలిగితే, దిగ్భ్రాంతి చెందను. కాకతి ... కాకతి రుద్రమే!"

"సుందరి ఎక్కడుంది?" చటుక్కున అడిగింది.

ఎదుటి వారి వ్యక్తిగత విషయాల మీద మనుషులకు ఎందుకో ఇంత ఉత్సుకత!

నేను వినపడ్డా వినపడనట్టు నటించాను. కళ్ళు మూసుకుని చేతులు జోడించాను.

"ఈ ఒక్క ప్రశ్నకూ సమాధానం చెప్పండి! ప్లీజ్" ఆమె అడిగింది మళ్ళీ.

నాకు శివమెత్తిందేమో! ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని గబగబా ఆమెను బయటకు తీసుకువచ్చి చెయ్యి విరగ్గొట్టబడిన శిల్పసుందరి వంక వేలెత్తి చూపించాను.

నిదానంగా ఆమె ఆ శిల్పం వంక చూసి తల దించుకుంది.

బస్సు హారన్ మృతులను మేల్కొలప డానికా అన్నట్టు మార్మోగి పోతూంది.

కన్యాకుమారి నా చెయ్యి పట్టుకుని నన్ను ముందుకు తీసుకు పోతూంది, బస్సులో ఉన్న మనుషు లంతా తన వంకే చూస్తున్నారన్న ఆలోచన లేకుండా!

★